

A SZAVAK SÚLYA
(SARKAD-ÚJTELEK, 2021. MÁRCIUS 21.)

Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesek>
vagy a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon.

Tükör: Máté 12,36-37. v.

Lekció: Kol 3,1-10. v.

Textus: 2Móz 20,16. v.

Énekek: 91/1; 161/1-6; 512/1; 512/2; Siessetek, hamar lejár...; 294

OLVASMÁNY: Kolosséi levél 3. rész 1-10. verse: „Ha tehát feltámadtatok a Krisztussal, azokat keressétek, amik odafent vannak, ahol a Krisztus van, aki az Isten jobbán ül. Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel. Mert meghaltatok, és a ti életek el van rejtve a Krisztussal együtt az Istenben. Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben. Öljétek meg tehát tagjaitokban azt, ami csak erre a földre irányul: a paráznaságot, a tisztátalanságot, a szenvedélyt, a gonosz kívánságot és a kapzsiságot, ami bálványimádás, mert ezek miatt haragszik Isten. Ti is ezeket tettétek egykor, amikor ezekben éltetek; most azonban vessétek el magatoktól mindezt: a haragot, az indulatot, a gonosztságot, az istenkáromlást, és szátokból a gyalázatos beszédet. Ne hazudjatok egymásnak, mert levetkőztétek a régi embert cselekedeteivel együtt, és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.”

Igehirdetés előtti imádság:

Imádunk Téged, Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök Isten! Imádunk Téged, akinek dicsősége nem szűnik meg ragyogni akkor sem, ha a világunk, az életünk sötétségbe merül. Imádunk Téged, aki segíted életünk terheit hordozni akkor is, amikor mi már végleg belefáradtunk annak hordozásába. Imádunk Téged, amikor megáldasz tervekkel, reménységgel, és imádunk Téged akkor is, amikor már csak az a reménységünk marad, hogy hazaviszel a te menyeyi országodba!

Köszönjük, hogy megajándékoztál minket ma is az istentisztelettel, amivel eléd jöhetünk. Áldott légy, hogy vonzol magadhoz, mert át akarsz ölelni szereteteddel és meg akarsz erősíteni minket kegyelmed által egész életünkben.

Add nekünk, kérünk most is Igédet, hogy általa életet, reménységet, békességet nyerjünk. Szólíts meg, kérünk, Igéddel, és árássz el minket Lelked békéjével!

Imádkozunk azokért a testvéreinkért, akik kórházban vannak, otthon betegágyon fekszenek. Kérünk, juttasd el hozzájuk is Igéd áldásait, hogy életük Igéd által is gyógyuljon és erősödjön! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Mózes 2. könyve 20. rész 16. verse: „*Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!*”

Szeretett Testvéreim!

Az utolsó előtti böjti vasárnapon a 9. parancsolathoz érkeztünk a Tízparancsolat magyarázata során. Ha Isten engedi, és élünk, két hét múlva már húsvét, a feltámadás ünnepét fogjuk ünnepelni. A mai napra jutott parancsolat a beszédünk, az egymással való kapcsolattartásunk Isten szerinti rendezésére tanít. Én az ÚR vagyok a te Istened: Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen! Ne tanúskodj hamisan embertársaddal szemben!

Egy nap egy kis faluban élő asszony sírva hívta fel délelőtt a nővérét, pedig nem szokta munkaidőben hívni: „Apu teljesen meg van zavarodva! Reggel óta csak kötekszik velem, mindendféle hazugságot állít rólam, és olyan durva dolgokat mond rám, amit soha nem szokott.” — A nővére félbeszakította: „Apu nem szokott ilyen lenni! Szólj azonnal az orvosnak, mert valami baj van! Tőle kérj tanácsot!” Ez az asszony szót fogadott a nővérének, s nem sokkal később már mentő jött az apjukért, aki valamilyen agyi katasztrófát kapott. Meg tudták menteni, és amikor újra hazamehetett a kórházból, ismét a kedves, szelíd, meleg beszédű, derűs édesapjukat kapták vissza.

Ezt a kis történetet azért mondtam el, mert általánosan igaz, hogy ha Isten teremtési rendje, akarata szerint történik minden, akkor a beszédünkkel, a kommunikációnkkal nem bántjuk, hanem építjük egymást. Az élő Isten eredeti akarata az volt, hogy a beszédünk, a kommunikációnk egymásért legyen, szeretetben történjen, nem pedig egymás ellen, egymást támadva és pusztítva.

De ahogy egy betegség meg tudja rontani a beszédünket, úgy a bűn is tönkre tudja tenni az egymással való kapcsolatunkat, az egymással való kommunikációnkat. Hiszen nemcsak beszédről van szó, hanem a gesztusainkról, a testbeszédünkről is. A Példabeszédek könyvében ezt így olvassuk: „*A mihaszna és rosszindulatú ember hamis szájjal jár-ke, szemével kacsingat, lábával jelt ad, és ujjával integet. Fonákság van szívében, rosszat kohol mindenkor, és viszálykodást szít.*” (6,12-14)

Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen: Összefoglalja ez mindazt a beszédet, kommunikációt, jeladást, amivel valaki ellen szólunk, tudatosan, ártó szándékkal, vagy felelőtlen, meggondolatlan beszéddel.

A harmadik parancsolatban Isten tiltja, hogy a Szent Isten ellen beszéljünk: Ne mondd ki hiába az ÚRnak, a te Istenednek nevét.

Itt, a kilencedik parancsolatban Isten tiltja, hogy embertársaink ellen hazug, gonosz módon beszéljünk.

Többször elhangzott már, hogy a Tízparancsolat Mózes 2. könyve 20. részében és Mózes 5. könyve 5. részében is megtalálható. S a két leírás között van némi különbség, amely nem megváltoztatják a parancsolatok értelmét, hanem kiegészítik egymást. A kilencedik parancsolat két változatában is van egy kis különbség, a hamis szóban. Mózes 2. könyvében a hamis szó elsősorban azt a

hamisságot jelenti, ami ellentétes az igazsággal. Ne tanúskodj valótlan állítással! Mózes 5. könyvében az a hamis szó áll, ami a Szentírásban általánosabb jellegű, és sokszor azt jelenti, hogy hiábavaló, felesleges, haszontalan. Ne tanúskodj a másiktól felesleges, hiábavaló módon!

Mindkettő lényege az, hogy ne legyen benned ártó szándék. De az egyik inkább azt mondja: ne ferdítsd el az igazságot, amikor a másiktól beszélsz! A másik a hangsúlyt inkább arra helyezi: Csak azt mondd, és csak annyit mondj, amivel használsz, ami nem felesleges beszéd a másiktól. Akár így közelítjük meg, akár úgy, ez a parancsolat a másik becsületének, tisztességének védelméről szól. Ez a parancsolat magába foglalja a rágalmazásnak minden fajtáját, rossz hír keltésének és a dolgok elferdítésének tilalmát. Legyen szó akár egy emberről, akár egy egész közösségről, népről, nemzetiségről, hivatásról, szakmáról, vallásról és felekezetről.

S a Szentírásban több helyen is megtaláljuk ennek a parancsolatnak egy-egy részmagyarázatát: „*Hazug hírt ne terjessz! Ne fogj össze a bűnössel, nehogy az erőszak mellett tanúskodj.*” (2Móz 23,1) Elárasztanak minket a hírek, üzenetek, információk! Sokszor annyi rakódik már ránk, hogy mi magunk úgy szabadulunk tőle, ha továbbadjuk. De kérnünk kell Istenünk bölcsességét, Szentlelkének vezetését, hogy csak olyat adjunk tovább, aminek tovább adása helyénvaló és szükséges.

Tudom, hogy egyre nehezebb ellenőrizni a híreket, információkat, akár egymástól kapjuk, akár újságból, tévéből, rádióból, Internetről szedjük. Mégis, a kilencedik parancsolat arra figyelmeztet, hogy felelősek vagyunk, milyen hírt adunk tovább, azért is, hogy hogyan adjuk azt tovább.

Ide tartozik az is, amikor nem arról, vagy nem annak beszélünk, akinek beszélünk kell. Amikor például egy üzletlánc vezetése hibázott, de mi az eladót szidjuk. Vagy a vasúttal van problémánk, és ezért a kalauzt bántjuk. Egy hivatáshoz, vagy egy nemzetiséghez tartozóval gyűlt meg a bajunk, és mi mégsem egy embert, hanem egy hivatást vagy egy nemzetiséget szidunk: Ilyenek a...

Nekünk is rosszul esik az általánosítás, például: ilyenek vagy olyanok a keresztyének. Hát mi se általánosítsunk, hanem a vétkezőt nevezzük meg vétkezőnek, ne az egész közösséget, hivatást, ahová tartozik!

A kilencedik parancsolat tiltja a rágalmazást, de a pletykát is. Tiltja, hogy továbbadjuk azt, ami csak egyvalakire tartozik. A Példabeszédek könyvében olvassuk: „*A magad perét pereld ellenfeleddel, de a más titkát ne fedd föl, mert aki hallja, szidalmaz téged, és rágalmazásod nem vonhatod vissza!*” (25,9-10) Másnak titkát meg ne jelentsd! Tehát, csak azért, hogy te megúszd a saját ügyedet, ne mártsd be a másikat, ne sározd be a másikat!

A másik titkát meg ne jelentsd! Ma divat a személyiségi jogokról, a személy titkainak megóvásáról beszélni. És teljesen jogosan! De lássuk meg, hogy ennek az igényét a Szentírásban már a Tízparancsolatban megtaláljuk. Az igazat, és csakis az igazat beszélhetjük egymásról, de csak a szükséges mértékig, sohasem hiábavaló módon.

Isten Igéje határozott: „*Utálja az ÚR a hazug ajkat, de akik igazan élnek, azokat kedveli.*” (Péld 12,22) Jézus Krisztus követésébe semmilyen hazugság nem fér bele! Pál apostol azt írja az efezusiaknak: „*Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának, mivelhogy tagjai vagyunk egymásnak.*” (Ef 4,25) Hiszen a hazugság, annak bármilyen formájával a Sátántól származik. Róla mondja Jézus: „*Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja.*” (Jn 8,44)

Isten akarata az, hogy egyenes, becsületes legyen a beszédünk, féligazságok nélkül. Hazugság nélkül. Ártó szándék nélkül.

De már nem számít nekünk, hogy Isten mit vár tőlünk. Ezért nincsen már szavainknak súlya. Milyen messzire kerültünk attól, hogy az adott szó kötelez! Nem vesszük komolyan sem a magunk szavát, sem a másik szavát. Hanem inkább arra tanítjuk egymást, hogy hogyan lehet kijátszani az ígéreteket, vagy hogyan lehet megőrizni a látszatot, és mégis megszegni a szavunkat.

Amikor az adott szót nem vesszük komolyan, amikor az esküt kijátszhatónak tartjuk, akkor azt mutatjuk, hogy a saját szavunk sem sokat ér, és feltételezzük, hogy a másik szava sem sokat ér.

De ha a szavaink súlytalanná válnak, akkor értelmét veszti a becsület, az egyenesség, a hűség az életünkben. Milyen keserves azzal együtt élni, akinek a szavában nem lehet bízni! Milyen keserves olyan környezetben élni, ahol a beszéd nem épít, hanem rombol!

Ha a szavainkban a becsület, a hűség csak üres, súlytalan fecsegés, akkor a helyükbe ármány, cselszövés, csalás kerül, görbe, korrupt utakkal és beszédekkel.

A 9. parancsolat pedig éppen azért van, hogy ne kelljen állandóan azt keresnünk, vajon a másik miért mondta azt, amit mondott? Jézus Krisztus mondja: „*a ti beszédeitekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.*” (Máté 5,37)

Gondoljuk át: kitől ered a mi mindenkori beszédünk?

Vannak szakmák, amelyekben erre felkészült szakemberek tanítják, hogy hogyan kell úgy beszélni, hogy közben nem mondanak mégsem semmit. Tanítják, hogyan lehet mellébeszélni, az igazságot elkendőzni, az embereket félrevezetni, a gyanút másra terelni. Lelkük rajta. Nekünk azonban nem engedi ezt meg Isten.

Hiszen szavainkkal a Krisztusban nyert életet kell szolgálnunk, ezért nem lehetünk ugyanazzal a szájjal a bűn, a halál, a gyűlölet eszközei is.

Nekünk Jézus Krisztus a szeretetet parancsolta, még az ellenségeink iránt is. Tehát Jézus Krisztusért nem engedhetjük, hogy szavaink a viszály, a békétlenség, a szeretetlenség, az ártó hazugság magvait hintsék szét.

Szavainkkal nem ártani, hanem védeni kell. Gyógyítani kell. Bátorítani kell. Örömet szerezni kell.

Ebbe azonban nem fér bele a személyeskedés, a mocskolódás, a másikról való haszontalan, vagy ártó szándékú, félreérthető, vagy kétértelmű beszéd...

Jézus Krisztus mondja: *„minden haszontalan szóról, amelyet kimondanak az emberek, számot fognak adni az ítélet napján: mert szavaid alapján mentenek fel, és szavaid alapján marasztalnak el téged.”* (Mt 12,36-37)

Isten az igaz beszédet kedveli. Több helyen is tanít erre a Szentírás. Dávid király is ezt énekli meg a 15. zsoltárban: *„URam, ki lehet sátradnak vendége, ki tartózkodhat szent hegyeden? Az, aki feddhetetlenül él, törekszik az igazságra, és szíve szerint igazat szól; nyelvével nem rágalmaz, nem tesz rosszat felebarátjával, és nem hoz gyalázatot rokonára.”* Az istenfélő ember vigyáz a szavaira!

Ezzel szemben az Istentől elfordult emberekről így ír Pál apostol: *„Ezért tele vannak mindenféle hamissággal, gonosszággal, kapzsisággal, viszálykodással, álnoksággal, rosszindulattal; besúgók, rágalmazók, istengyűlölők, gőgösek, dicsekvők, találékonyak a rosszban, szüleinek engedetlenek, kíméletlenek, szószegők, szeretetlenek és irgalmatlanok.”* (Róm 1,29-31)

Mi, akik Isten igéjét hallgatjuk, kikhez akarunk tartozni? Azokhoz, akik számára súlya van az Isten szavának, vagy azokhoz, akiket a hazugság Atyja, a Sátán vezet?

Isten utálja a hazug ajkakat! Ezért olvassuk a Jelenések könyvében, hogy a mennyek országából kimaradnak azok, akik szeretik és cselekszik a hazugságot.

A böjti hetek azért vannak, hogy Isten kegyelmét kérve és elfogadva életünket készíthessük a Jézus Krisztussal való közösségre. Ő be akar fogadni örök szövetségébe! Éppen ezért tisztítsuk meg magunkat minden lelki és testi tisztatlanságtól. Legyen ennek része, hogy újra megfontoljuk, komolyan vesszük Isten törvényét: Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen! Ne maradjon beszédünkben, életünkben, kommunikációnkban semmi, ami bármely embertársunk életét beszennyezi, mert nem az igazságot és nem a szükségeset mondjuk és adjuk tovább.

Ha pedig Isten Szentlelke eszünkbe juttatja bűneinket, sok-sok hiábavaló és ártó szavunkat, becsmérő beszédünket, kérjük Jézus Krisztus bocsánatát! Engedjük, hogy újjáteremtse szavainkat, gondolkodásunkat, mindazt, ami a szavaink mögött van.

Adja a Mindenható Isten, hogy megteljünk olyan beszéddel, amely áld, örömet szerez, éltet, vigasztal, ami az életet szolgálja, még akkor is, amikor az igazat kell, hogy mondjuk, és a valóságot kell feltárnunk.

A Krisztusban való igazság éltet, mert nemcsak leleplez és feltár, hanem meg is tisztít. Így legyen beszédünk életes, és éltető mindenkor! Ámen

Imádkozzunk!

Megváltó Krisztusunk! Áldunk Téged, akinek beszéde mindig helyén volt, és beszédedben mindig erő volt. Köszönjük, hogy megmutattad, hogy hogyan lehet igaz tanúságot tenni Istenről és emberekről. Szavad leleplezett, mégsem ítéltkeztél. Igazságot mondtál, de soha nem akartál azzal ártani. Köszönjük, hogy nem hagyta el szádat sohasem felesleges, haszontalan, hiábavaló beszéd. Dicsőség legyen Néked, aki földi életeddél példát adtál arra, hogy ebben a világban is lehet az élő Isten törvénye, akarata szerint élni! Megvalljuk, hogy ettől a mi életünk mérhetetlenül távol van.

Mégis köszönjük, hogy bízhatunk Benned! Köszönjük, hogy azért áldoztad fel magad értünk, hogy ne kelljen a bűn nyomorúságába beleragadnunk. Neked van hatalmad megtisztítani, megszentelni beszédünket, hogy azzal áldás, és ne átok legyünk egymás számára.

Kérünk, adj szívünkbe mindig tiszta vágyat és szándékot, hogy az igazságot szóljuk és kerüljük a haszontalan, bántó, sértő beszédet. Ne féljünk a valóság szavától, de tudjuk azt irgalmas szeretettel, alázattal kimondani.

Esedezünk Istenünk gyászoló testvéreinkért, akik a héten kellett, hogy elbúcsúzzanak szerettüktől. Kérünk, adj nekik vigasztalást, megbékélést a feltámadásod reménysége által. Vedd körül őket gyógyító szeretetteddel és örök hűségeddel! Így könyörgünk a kórházban lévő testvéreinkért, és a hozzátartozóiért is. Imádkozunk azokért, akik betegeket ápolnak otthonukban. Adj nekik erőt, türelmet, s vedd el kérünk, félelmeiket, a beléd vetett reménység által.

Légy kérünk irgalmas a járvány miatt kórházban kezelt életkekhez! Te légy gyógyítója a lélegeztető gépre szorultaknak is, de azoknak is, akik sok hete, vagy hónapja küzdenek a betegség utóhatásaival is. Kérünk, Atyánk, vess véget a járványnak!

Imádkozunk az országok vezetőiért, hogy felelősen, bölcsen tudjanak beszélni és cselekedni. Ne tegyék tönkre szavaikkal a népek és országok közötti békét.

Imádkozunk egyházunk vezetőiért is. Adj nekik bölcsességet, tiszta szívet, hogy munkájuk áldássá legyen. Amikor pedig a bűn, az engedetlenség következményeivel kell megküzdeniük, vigyázz rájuk, hogy ne emberi indulattal, hanem a Te Lelkeddel tudjanak mindent végezni.

Áldásodért könyörgünk a mi életünkben is. Kérünk, te áldd meg munkáinkat, életünket! Légy velünk küzdelmeinkben és harcainkban, hogy ne győzzön le minket a gonosz, hanem a te kegyelmed győzhessen le minket. Jöjj velünk, kérünk erre a hétre is, és tarts meg minket magad mellett, hogy Veled járassuk útainkat! Ámen